

vilde træffe; hvor hun var nødt til at gengælde Bønderkarlenes fortrolige Hilsner og besvare de halvt paaklædte Husmandskoners enfoldige Talemaader om Vejr og Høstudsigter og Nattefrost. I Almindelighed indskrænkede hun derfor sine Vandringer til en ensom Sti, der fra Præstegaardshaven førte ud imod Strandbakkerne. Her tog hun gerne henimod Solnedgang en lille rask Motion — indtil Lyden af en Flok hjemdragende Markarbejdere eller en lummer Luftning fra en gødet Ager jog hende hjem. Egentlig havde hun kun en eneste Omgangsven, nemlig „Methusalem“ — Papegøjen. Naa, hun kunde for den Sags Skyld tænke sig et tristere Selskab. Hun havde nu aldrig kunnet indse, at et saadant lille Dyrs menneskelige Plapren ikke var nok saa underholdende som den dyriske Brummen og Grynten, hvoraf en Bondes Tale i hendes Øre hovedsagelig bestod. Og saa var der dog lidt af et Temperament i en saadan lille Krabat; den kunde være skælmsk, nedtrykt, overgiven, koket, opfarende — alt i en og samme Time ligesom med Intelligensens Nervøsitet.

I fem Aar havde hun nu levet her i samme Ensomhed. Hun var født i den jyske Provinsby, hvor hendes Fader i sin Tid havde været Adjunkt, og fra sit trettende Aar, da hun mistede sin Moder, og indtil sin Konfirmation havde hun opholdt sig hos et Par Tanter inde i København. Først med sit fyldte sejstende Aar havde hun taget fast Ophold i Præstegaarden.

Hun var den Gang kommen herud med sit unge Hjerter svulmende af lykkelig Forventning. Hun vidste fra sin Romanlæsning og fra Teatret, at i Landsbypræstegaardenes unge Døtre havde den danske Kvinde sat sine huldeste Blomster, paa hvis Besiddelse alle ædle, unge Mænds ømme Længsler gik ud. Endnu huskede hun, hvorledes hun den Gang i Sommertiden kunde tilbringe hele Dage ude i Haven, hvor hun — smykket med en frisk Mosrose paa Brystet — snart satte sig hen at drømme i Skyggen under et Træ, snart steg op paa Diget ud mod Markerne og med Armen skyggende over Øjnene stirrede ud over det solflimrende Landskab — som om hun hver Dag for Alvor kunde vente, at to fodrejsende Studenter skulde dukke op i Horisonten. Hun forestillede sig levende, hvorledes de begge